

Pippet er taget fra dem, saa at de i Fremtiden ville tage Skeen i en anden Haand.

Mellem de Bemærkninger af politisk Art, der ere faldne i disse Dage, er der to Udtalelser, som jeg et Øjeblik vil dvæle ved, fordi de forekomme mig at være ret betegnende. De markere to forskellige Opfattelser, to forskellige Standpunkter, og jeg antager, at det er de to Standpunkter, man i politisk Henseende vil have at vælge imellem ogsaa i denne Rigsdagssamling. Den første, som jeg med den ærede Formands Tilladelse vil citere, er en Udtalelse forleden af den højtærede Konseilspræsident. Den findes Sp. 487—88 i Folketingstidenden. Den ærede Konseilspræsident siger der som saa: „Denne Regerings Opgave og enhver Regerings Opgave maa derfor blive at faa et Samarbejde i Stand paa det rigtige Grundlag og med det rette Formaal mellem de to Ting, det folkevalgte og det, man plejer at kalde det privilegerede Ting“, og han fortsætter: „Regeringen har i den Henseende valgt den Fremgangsmaade at gaa ganske roligt og sindigt til Værks, at undgaa enhver politisk Kamp saa længe som muligt, kun at optage de sociale og politiske Reformers til Behandling, som bæres frem af en uimodsigelig stærk Strømning i Folket, og som man med nogen Rimelighed kan have Haab om at faa gennemført“. Den ærede Minister siger derefter: „Den Fremgangsmaade, som Regeringen har valgt, er efterhaanden kommen saaledes ind i Bevidsthederne, ikke blot i vort Parti, men ogsaa hos Modstanderne, at det er blevet en Kendsgerning, som man regner med“. Og endelig siger den højtærede Minister: „Jeg skulde dog ogsaa tro, at enhver maa have lagt Mærke til, at det i den senere Del af den Tid, hvori Regeringen har siddet ved Roret, er lykkedes i stedse stigende Grad at gennemføre frisindede, sociale Reformers med en Lethed og Redebonhed, navnlig ogsaa i Landstinget, om hvilken man tidligere slet ikke havde nogen Ide“. Det glæder mig at have hørt disse Udtalelser, thi jeg har ingen Grund til at tvivle om, at de ere udtalte paa Regeringens Vegne. Det Standpunkt, Konseilspræsidenten her har markeret som sit og sin Regerings Standpunkt, er et Standpunkt, jeg fuldt ud billiger. Den Tankegang, som er udtrykt heri, er ikke fjern eller fremmed for mig. Jeg har derfor ogsaa med Glæde kunnet give min Tilslutning til den Politik, Regeringen hidtil har ført, og jeg haaber med Glæde at kunne give den i Fremtiden, i

hvert Fald saa længe Ministeriet indtager det Standpunkt, som den højtærede Minister her saa klart, saa tydeligt og saa bestemt har markeret.

I Modsætning hertil vil jeg tillade mig at fremføre et Citat af det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik). (*Moestrup*: Ham kan De godt lide.) Min ærede Side-mand afbryder mig og siger, at han kan jeg godt lide. Ja, det kan jeg ogsaa, fordi han taler i Reglen ganske klart og aabent og lægger ikke Skjul paa sine Tanker, og jeg sætter altid Pris paa, at Folk ere aabenhjertige. Jeg gør vel ikke det ærede Medlem for Middelfart Uret, naar jeg betegner ham som en af Ordførerne for, hvad man plejer at kalde Uroens Mænd, skønt jeg vil erkende, at han udtalte sig meget spagfærdigt, men ikke desto mindre dog tydeligt i Retning af, hvad det var, han hidtil ankede over, og hvad han fremtidig ønsker. Han siger Spalte 445 og 446: „Venstre kan ikke være tjent med i Længden at lade Forholdet være dette, at selv om Venstre har Flertal i Folketing og Regering, kan det kun gennemføre det, som Venstre og Højre kunne blive enige om.“ Længere henne i sit Foredrag beklager det ærede Medlem sig over, at Folk ude omkring i Landet fortælle, „at da Venstre kom til Roret, blev det paa en Gang moderat“, og moderat er jo en Gang saadan et stygt Ord i det ærede Medlems Opfattelse. Han kan derfor ikke forstaa, at det ikke har været, hvad han kalder, rene og klare Venstrekrav, som denne Regering hidtil har gennemført, idet han mener, at Standpunkterne nu ikke ere saa klare og rene, som den Gang Regeringens Medlemmer stode som Medlemmer af Oppositionen. Saa kommer det, som egentlig er Udtryk for det, som det ærede Medlem fremtidig ønsker: „Derfor finder jeg, at der ikke er andet at gøre, selv om man vil finde, at det er meget revolutionært, end at man kommer i Gang med den Kamp, som jeg finder uundgaaelig, dersom Landstinget skal bøjes og tvinges tilbage til den tilbagetrukne Stilling, som Grundloven hjemler det.“ Han vil ikke give Anvisning paa, hvilke Veje, han mener, der kunne føre dertil, men det, han egentlig længes efter, er at komme i Kamp med Landstinget. Det ærede Medlem viste i sit Foredrag, at han ikke er nogen Ynder af det Instrument, man kalder Violinen, jeg tror snarere, at man kan sige, at det ærede Medlems Yndlingsinstrument er Stortrommen. Det har han givet til Kende i disse Udtalelser, idet han slog til Lyd for